

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/21/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114229102
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7114229102.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu v spore žalobcu Y. R., B. X.X.XXXX, X. Y. O. XX, W., zastúpený advokátom JUDr. Štefanom Jordánom, Budapeštianska 44, Košice, proti žalovanej Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, Štúrova 2, Bratislava v konaní o náhradu škody, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 25C/286/2014-123 z 13.9.2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 898,95 € do 30 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške (výrok II.).

2. Vychádzal zo zistenia, že žalobca žalobou zo dňa 26.11.2014 sa domáhal, pôvodne voči žalovanému - Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR, zaplata sumy vo výške 898,95 € bez príslušenstva a trov konania.

Návrh odôvodnil skutočnosťou, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície, sp.zn. ORP-3006/1-OJP-KE-2009 zo dňa 28.4.2010 voči jeho osobe bolo vznesené obvinenie pre prečin usmrtienia podľa § 149 ods.1, 2 písm.b) Tr.zákona. Voči uvedenému uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II uznesením zo dňa 1.6.2010, sp.zn. 1Pv1139/09-12 ako nedôvodnú zamietol, následne 28.6.2010 podal na jeho osobu obžalobu. V predmetnom trestnom konaní na ochranu svojich práv plnomocenstvom zo dňa 4.5.2010 splnomocnil Y.. Š. Y..

Žalovaný poukázal na hmotnoprávne predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v danom prípade, ako aj na ust. § 6 ods.1 zák. č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Podľa žalovaného uznesenie o vznesení obvinenia nebolo prokurátorom zrušené z dôvodu nezákonnosti, dozorujúci prokurátor sťažnosť žalobcu dôkladne preskúmal a následne zamietol ako nedôvodnú. V tomto smere poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4To/77/2003 zo dňa 10.6.2004, v ktorom Najvyšší súd SR zastáva názor, že pokiaľ záver o tom, že skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie, nespáchal obvinený, závisí na hodnotení rozporných dôkazov, ktoré pripúšťajú ešte reálnu možnosť, že obvinený je páchatelom trestného činu, vyšetrovateľ je povinný podať návrh na podanie obžaloby a prokurátor musí podať obžalobu, pretože výsledky vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. Na základe uvedeného nie je možné uznesenie vyšetrovateľa, ktorým bolo voči žalobcovi vznesené

obvinenie zo spáchania trestného činu považovať za nezákonné rozhodnutie. Súčasne podľa § 19 ods.1 uvedeného zákona žalovaný vzniesol námietku premlčania voči uplatnenej škode, ktoré právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, kedy sa poškodený o škode dozvedel.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice II uznesením zo dňa 1.6.2010 č. 1Pv/1139/09-12 zamietol sťažnosť obvineného Y. R.G., B.. X.X.XXXX, podanú proti uzneseniu vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície Košice, sp.zn. ORP-3006/1-OJP-KE-2009 z 28.4.2010 o vznesení obvinenia, pretože sťažnosť nebola dôvodná. Z obsahu uvedeného uznesenia je zrejmé, že obvinenému Y. R. bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené na začiatku jeho prvého výsluchu, kedy podal ústne do zápisnice o svojej výpovedi proti rozhodnutiu vyšetrovateľa sťažnosť, ktorú odôvodnil.

Výsledkom vyšetrovania bolo podanie obžaloby na žalobcu Y. R. pre skutok, ku ktorému došlo 22.12.2009 o 10:30 hod., keď inému z nedbanlivosti spôsobil smrť, čím spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods.1 Tr. zákona.

Rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp.zn. 5T/80/2010 zo dňa 25.3.2011 súd oslobodil obžalovaného Y. R. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Košice II zo dňa 28.6.2010, sp.zn. 1Pv/1139/09 pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods.1 Tr. zákona, ktorý mal spáchať 22.12.2009 o 10:30 hod. v Košiciach, keď po ul. Tr. SNP v pravom jazdnom pruhu pred križovatkou ulíc Tr. SNP - Ipeľská - Ondavská zrazil chodkyňu T.Ú., ktorá prebehovala vozovku z pravej strany na ľavú v smere od Ondavskej ul. na červený signál svetelného signalizačného zariadenia priechodu pre chodcov, pričom v dôsledku zrážky utrpela zranenia v tomto rozsudku uvedené, v dôsledku ktorých poranení toho istého dňa o 14:20 hod. zomrela, nakoľko skutok nie je trestným činom.

Krajský súd uznesením zo dňa 16.6.2011 podľa § 312 ods.4 Tr. poriadku zoberal na vedomie späťvzatie odvolania okresného prokurátora krajským prokurátorom, čím rozsudok prvostupňového súdu dňom 16.6.2011 nadobudol právoplatnosť.

Z pripojeného trestného spisu, vedeného na Okresnom súde Košice II, pod sp.zn. 5T/80/2010, ktorého súčasťou je aj vyšetrovací spis mal súd za preukázané jednotlivé úkony právnej pomoci, ktoré predložil právny zástupca žalobcu v zmysle jeho vyúčtovania zo dňa 17.9.2013, v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č.655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

V danom prípade boli preukázané nasledujúce úkony právnej služby:

- prevzatie a príprava právneho zastúpenia dňa 4.5.2010 (č.l. 114 vyšetrovacieho spisu) - § 14 ods.1 písm.a) vyhlášky účinnej do 31.5.2010 - 1/12 - 60,11 €
 - účasť pri vyšetrovacom úkone dňa 12.5.2010, výsluch obvineného (č.l. 115 vyšetrovacieho spisu) - § 14 ods.1 písm. d) vyhlášky účinnej do 31.5.2010 - 1/12 - 60,11 €
 - porada s klientom dňa 9.6.2010 (potvrdenie o porade č.l. 23 C-spisu) - § 14 ods.2 písm.a) vyhlášky účinnej do 30.6.2013 - 2/3 x 1/12 - 40,07 €
 - účasť pri vyšetrovacom úkone dňa 15.6.2010, výsluch znalca (č.l. 132 vyšetrovacieho spisu) - § 14 ods.1 písm.c) vyhlášky účinnej do 30.6.2013 - 1/12 - 60,11 €
 - ďalšia porada s klientom dňa 18.6.2010 (potvrdenie o porade z č.l. 24 C-spisu) - § 14 ods.2 písm.a) vyhlášky účinnej do 30.6.2013 - 2/3 x 1/12 - 40,07 €
 - účasť pri vyšetrovacom úkone dňa 21.6.2010, preštudovanie vyšetrovacieho spisu, oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania (č.l. 140 vyšetrovacieho spisu) - 60,11€
 - porada s klientom dňa 22.10.2010 (potvrdenie o porade z č.l. 25 C-spisu) - 40,07 €
 - účasť na hlavnom pojednávaní dňa 27.10.2010 (č.l. 153 trestného spisu) - § 14 ods.1 písm.c) vyhl. účinnej do 30.06.2013 - 60,11 €
 - účasť na hlavnom pojednávaní 8.12.2010 (čl. 158 trestného spisu) - § 14 ods.1 písm.c) vyhl. účinnej do 30.06.2013 - 60,11 €
 - porada s klientom 15.3.2011 (potvrdenie o porade z č.l. 26 C-spisu) - 41,16 €
 - účasť na hlavnom pojednávaní 16.3.2011 (č.l. 161 trestného spisu) - 61,75 €
 - porada s klientom 24.3.2011 (potvrdenie o porade z č.l. 27 C-spisu) - 41,16 €
 - účasť na hlavnom pojednávaní 25.3.2011 (č.l. 168 trestného spisu) - § 14 ods.1 písm.c) vyhl. účinnej do 30.06.2013 - 61,75 €
 - porada s klientom dňa 14.6.2011 (potvrdenie o porade z č.l. 28 C-spisu) - 41,16 €
 - účasť na verejnom zasadnutí 16.6.2011 (č.l. 188 trestného spisu) - 61,75 €
 - režijný paušál (rok 2010 - 9 x 7,21 €) - 64,89 €
 - režijný paušál (rok 2011 - 6 x 7,41 €) - 44,46 €
- Spolu trovy právneho zastúpenia predstavujú 898,95 €.

Keďže uvedené rozhodnutie, uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané po účinnosti zákona č.514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (1.7.2004), s poukazom na ust. § 27 ods.1 tohto zákona, danú vec súd posúdil podľa tohto zákona.

Súd citoval § 3, § 17, § 18, § 27 zák. č. 514/2003 Z.z. a dôvodil, že z obsahu spisu, v prejednávanej veci je nepochybné, že zo strany štátu došlo na strane žalobcu k vzniku škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím ak v zmysle platnej súdnej judikatúry platí, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škody zodpovedá, aby každá nemajetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu voči občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Súd dospel k záveru, že ak došlo k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že žalobca čin nespáchal, a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti zákonnosti začatia a vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozhodnutie NS SR 3Cdo/194/2010).

Ministerstvo vnútra SR by však bolo zodpovedné konať v mene štátu len v prípade, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a súčasne prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru, alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu. V prejednávanej veci však prokurátor sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru zamietol a obžalobu voči žalobcovi podal.

Vychádzajúc z takto vysloveného právneho názoru súd má za to, že orgánom konajúcim v mene štátu nie je Ministerstvo vnútra SR, resp. Ministerstvo spravodlivosti SR, ale Generálna prokuratúra SR.

V danej veci bolo preukázané aj to, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na zaplatenie náhrady škody vo výške 898,95 €, spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zák.č. 514/2003 Z.z. podaním zo dňa 29.5.2014, adresovanú Ministerstvu vnútra SR, ktoré ministerstvo postúpilo žiadosť Generálnej prokuratúre SR, to následne postúpilo žiadosť Ministerstvu spravodlivosti SR a Ministerstvo spravodlivosti SR vrátilo postúpenú žiadosť opäť Generálnej prokuratúre SR, ktorá skutočnosť je zrejماً z jednotlivých písomných podaní. Generálna prokuratúra SR nakoniec žiadosť žalobcu neprerokovala, keďže sa nepovažovala za orgán, ktorý je oprávnený konať v mene SR, ktorá skutočnosť je zrejماً z jeho podania zo dňa 15.7.2014.

Poukajúc na zistené skutkové okolnosti súd dospel k záveru, že výsledkom trestného stíhania voči žalobcovi bolo zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia v zmysle oslobodzujúceho rozsudku, čím rozhodnutie vyšetrovateľa zo dňa 28.4.2010 sa stalo v zmysle ust. § 5 zák.č. 514/2003 Z.z. nezákonným a teda súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že nie je splnená podmienka úspešného uplatnenia náhrady škody a to existencia nezákonného rozhodnutia.

Pokiaľ ide o výšku uplatnenej škody, ktorú žalobca špecifikoval vo vyúčtovaní zo dňa 17.9.2013 vo výške 898,95 €, jednotlivé úkony právnej pomoci boli súdom preskúmané a prekontrolované s obsahom vyšetrovacieho spisu č. ČVS: ORP-3006/1/OJP-KE-2009 i trestného spisu Okresného súdu Košice II, č.k. 5T/80/2010 a vyvodil záver, že žalobca trovy za úkony právnej pomoci, vrátane režijných paušálov uplatnil v správnej výške. Celková škoda tak predstavuje sumu 898,95 € (789,60 € + 109,35 € za režijné paušály za roky 2010, 2011), ktorá žalobcovi vznikla úhradou trov nutnej obhajoby JUDr. Jordánovi počas trestného konania, a ktoré trovy boli v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím vyšetrovateľa zo dňa 28.4.2010, z ktorého dôvodu táto škoda bola žalobcovi v plnej výške priznaná.

Z uvedeného dôvodu súd žalobe vyhovel.

3. V podanom odvolaní uviedol nasledovné Y. L. W., prokurátor poverený zastupovaním Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, že Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky podáva voči rozsudku Okresného súdu Košice I odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok preto, že rozsudok Okresného súdu Košice I vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V súlade s ustálenou judikatúrou slovenských súdov sa za právne posúdenie považuje činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Okresný súd Košice I dospel v predmetnej veci k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci.

Žalovaná poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca v priebehu konania nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého by mu prináležal nárok na náhradu škody v zmysle

zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj "zákon č. 514/2003 Z. z.").

Podľa názoru súdu je nezákonným rozhodnutím, na podklade ktorého priznal žalobcovi náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach, Úradu justičnej a kriminálnej polície zo dňa 28.04.2010 pod ČVS: ORP-3006/1-OJP-KE-2009, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr.zákona.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. k. II ÚS 163/2013-50, podľa ktorého: „Skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t. j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.“

Rovnako podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 201/2007 zo dňa 30.07.2008: „Nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby sú vykonávané v medziach zákona, na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo k oslobodeniu spod obžaloby.“

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že pokiaľ orgány činné v trestnom konaní konajú v rámci trestného konania zákonne, nemôžu neoprávnene zasiahnuť do osobnosti fyzickej osoby a teda ani fyzickej osobe následne nemôže vzniknúť nárok na náhradu škody a nemajetkovú ujmu, keďže nedošlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnosti.

Zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Trestný poriadok“) v § 206 ods. 1 výslovne stanovuje, že ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného.

Vznesenie obvinenia za trestný čin pritom nie je totožné s presvedčením o vine obvinenej osoby, ale je len vyjadrením vyššieho stupňa pravdepodobnosti, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie sa stal, je trestným činom a spáchala ho konkrétna osoba, pričom je zároveň nevyhnutným predpokladom vykonávania niektorých ďalších úkonov trestného konania. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ sú splnené podmienky, ktoré Trestný poriadok predpokladá, musí byť takéto rozhodnutie orgánmi činnými v trestnom konaní vydané. S výnimkou inštitútu dočasného odloženia vznesenia obvinenia sa nepripúšťa možnosť úvahy orgánu činného v trestnom konaní o tom, či uznesenie o vznesení obvinenia vydá alebo nie. Zákonnosť tohto rozhodnutia, ako aj postup, ktorý jeho vydaniu predchádzal je síce možné na podklade opravného prostriedku preskúmať, avšak dôvodom na zrušenie takého uznesenia nie je skutočnosť, že vina obvineného nie je bez pochyb preukázaná, ale len pravdepodobná.

Obdobne v zmysle § 215 ods. 1 písm. c) Tr.poriadku, prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený.

V prípade, že existuje pochybnosť o tom, či skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie spáchal obvinený, resp. ak posúdenie tejto otázky závisí od hodnotenia rozporných dôkazov, ktoré pripúšťajú aj možnosť, že obvinený je páchatelom trestného činu, je prokurátor povinný podať obžalobu. K odstráneniu rozporov, vyplývajúcich z navzájom si odporujúcich dôkazov môže dôjsť až po prejednaní veci a hodnotení dôkazov na hlavnom pojednávaní. Prokurátor v trestnom konaní nemôže uplatňovať zásadu „in dubio pro reo“ a teda zastaviť voči obvinenému trestné stíhanie len z dôvodu existencie pochybností o jeho vine.

Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní postupujú v súlade s platným Trestným poriadkom, pričom sú povinné, ak sú na to splnené podmienky, vzniesť obvinenie konkrétnej osobe a následne na ňu podať obžalobu, nie je na mieste vyhodnocovať tento ich postup, ako aj rozhodnutia takto vydané ako nezákonné len preto, že v konaní pred súdom dôjde k oslobodeniu obvineného spod obžaloby Tu je

nutné poznamenať, že predsúdne konanie a konanie pred súdom sú postavené na odlišných princípoch. V tejto súvislosti sa táto skutočnosť najvýraznejšie prejavuje práve vtom, že kým prokurátor ako orgán činný v trestnom konaní je v prípade pochybností o vine obvineného povinný podať na neho obžalobu, hoci nie je bez pochyb preukázané spáchanie skutku obvineným, v konaní pred súdom je dôvodom na oslobodenie obvineného spod obžaloby aj to, že sa nepodarilo spáchanie skutku obvinenému preukázať. V prípadoch, kedy časť dôkazov preukazuje vinu podozrivého, kým druhá časť jeho vinu vyvracia je orgán činný v trestnom konaní, ak nechce postupovať contra legem, povinný vzniesť voči takej osobe obvinenie a následne, za predpokladu, že nedôjde k niektorému z Trestným poriadkom akceptovaných odklonov v trestnom konaní, je prokurátor nútený podať na obvineného obžalobu, hoci, pokiaľ na súde nedôjde k zmene dôkaznej situácie, bude takýto obvinený s poukazom na rozpornosť dôkazov spod obžaloby oslobodený.

Legálnosť rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní preto nemožno posudzovať na základe konečného výsledku trestného konania, ale len na základe toho, či boli splnené zákonné podmienky, stanovené pre jeho vydanie.

Z tohto dôvodu nemožno rozhodnutie o vznesení obvinenia vyhodnotiť ako nezákonné výlučne na základe výsledku trestného konania, hoci celé dovtedajšie konanie prebiehalo zákonným spôsobom, všetky subjekty trestného konania postupovali v zmysle Trestného poriadku a všetky vydané rozhodnutia boli v tom - ktorom konkrétnom štádiu trestného konania zákonné a odôvodnené.

Obdobne sa v rozhodnutí Lavrechov proti Českej republike zo dňa 20.06.2013 vyjadril aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v odôvodnení okrem iného uviedol nasledovné: „Ďalej je potrebné poznamenať, že skutočnosť, že bol žalobca oslobodený spod obžaloby, sama o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku inak vadné. Dôkazné požiadavky, ktoré musia byť splnené na to, aby mohla byť osoba uznaná vinnou (zvyčajne označované ako dôkaz nad rozumnú pochybnosť), sa líšia od dôkazných požiadaviek, ktoré treba splniť, aby mohla byť osoba trestne stíhaná (v tomto prípade sú obvykle označené ako dôvodné podozrenie, že osoba spáchala trestný čin). Z tohto dôvodu môžu existovať prípady dôvodného podozrenia, ktoré v súdnom konaní nevýúsťujú do odsúdenia nad rozumnou pochybnosťou.“

Zároveň treba konštatovať, že súčasná prax súdov, spočívajúca v tom, že pokiaľ dôjde k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu obvineného spod obžaloby, považuje sa uznesenie o vznesení obvinenia za nezákonné, nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Súčasne podľa § 6 ods. 2 tohto zákona, právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Z jazykového a gramatického výkladu je nepochybné, že preto, aby mohla byť žalobcovi priznaná náhrada škody na podklade trestného stíhania, musia byť splnené dve podmienky. Po prvé muselo byť v danej veci vydané rozhodnutie, v tomto prípade uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré nadobudlo právoplatnosť, a po druhé, toto rozhodnutie muselo byť v neskoršej fáze konania orgánom na to príslušným vyhodnotené ako nezákonné a na základe toho muselo byť zmenené alebo zrušené.

Hoci bola súdnou praxou vytvorená tzv. fikcia nezákonnosti rozhodnutia, táto nemá oporu v zákone č. 514/2003 Z. z., nakoľko ide o zámer zákonodarcu nepovažovať uznesenie o vznesení obvinenia a na neho nadväzujúce rozhodnutia automaticky za nezákonné výlučne na základe výsledku trestného konania, a nie o medzeru v práve, ktorú by bolo potrebné dotvárať judikatúrou.

„Prípadné rozhodnutie súdu, ktoré by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva účinného na území Slovenskej republiky, pretože uznesenie o vznesení obvinenia podľa platného trestného práva nepredpokladá istotu, že skutok sa stal, že je trestným činom alebo prečinom a istotu, že ho skutočne spáchal podozrivý. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu alebo prečinu neskôr počas jednotlivých štádií trestného konania z rôznych dôvodov sa nepotvrdila.“ (str. 14 a 15 rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.10.2015 č. k. 8C 10/2013-154).

V tejto súvislosti poukazujem okrem vyššie uvedeného rozhodnutia aj na právny názor vyjadrený v rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 19C/181/2013-140 zo dňa 24.07.2015, podľa ktorého: „Extenzívny výkladom zákona č. 514/2003 Z.z. bol síce judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu.“

Obdobný právny názor vyjadril aj Okresný súd Košice II v rozsudku č. k. 42C 412/2015-170 zo dňa 19.09.2016, ktorý uviedol, že: „Aj keď v danom prípade bolo trestné stíhanie zastavené, pričom tento postup v zmysle ustálenej judikatúry má v zásade rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť, nemožno podľa názoru súdu pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vychádzať len z tohto uvedeného dôsledku zastavenia konania bez prihliadnutia aj na osobitné okolnosti konkrétnej trestnej veci. A práve s ohľadom na zistené skutkové okolnosti daného prípadu možno prijať záver, že nezákonnosť predmetného uznesenia o vznesení obvinenia nemožno vyvodiť len zo samotnej skutočnosti, že následne bola trestná vec okresným prokurátorom zastavená z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom. Je potrebné vychádzať aj z toho, že nebolo zistené porušenie zásad trestného konania, v zmysle ktorých pre vznesenie obvinenia podľa zákona postačuje, že zistené okolnosti nasvedčujú tomu, že bol spáchaný trestný čin a že preukázanie viny obvineného je až vecou dokazovania vykonávaného pred súdom.“ Súčasne súdu v prílohe predkladám fotokópie uvedených týchto rozsudkov.

Osobitne je nevyhnutné, dať odvolaciemu súdu do pozornosti jeden z najnovších rozsudkov Okresného súdu Bratislava I zo dňa 12.01.2018 č. k. 19C/80/2016-177, v ktorom sa v bode 8.9. uvádza: „Podľa názoru súdu žaloba nieje dôvodná, nakoľko výsledky prípravného konania odôvodňovali záver, že žalobca mohol spáchať skutky, ktoré mu boli v obžalobe kladené za vinu a z toho titulu uznesenie o vznesení obvinenia nie je možné považovať za nezákonné, teda odporujúcej zákonu. Nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nie je možné považovať za nezákonné rozhodnutie, absentuje prvá základná podmienka pre uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. ... Z vyššie uvedeného vyplýva, že prokurátor nemal inú možnosť v prípravnom konaní ako podať obžalobu vzhľadom na výsledky dokazovania aj jeho rozhodnutie nie je možné označiť ako nezákonné. Prokurátor mal povinnosť v prípade pochybnosti žalobcu žalovať a jedine trestný súd je orgánom, ktorý mohol za týchto skutkových okolností obžalovaného oslobodiť.“

V trestnej veci vedenej proti žalobcovi bolo trestné konanie vykonané v súlade s Trestným poriadkom za súčasného rešpektovania základných zásad trestného konania, pričom uznesenie o vznesení obvinenia nebolo príslušným zrušené ani zmenené ako nezákonné.

Nakoľko v danej veci nie je splnená základná podmienka uplatnenia náhrady škody - existencia nezákonného rozhodnutia - právny titul pre priznanie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. neexistuje.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam navrhujem rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 25C/286/2014 zo dňa 13.09.2018 zmeniť tak, že súd žalobu v celom rozsahu zamietá, prípadne ho ako nezákonný zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Košice I na ďalšie konanie.

4. V podanom vyjadrení navrhol žalobca potvrdiť rozsudok ako vecne správny a priznať náhradu trov odvolacieho konania. V trestnom konaní pri začatí trestného stíhania mu vznikla náhrada škody pri nesprávnom postupe orgánov činných v trestnom konaní, ale až vzhľadom na samotný výsledok trestného konania (uznesenie NS SR z 30.3.2011 sp.zn. 3Cdo/194/2010).

5. Odvolací súd postupom podľa § 385 CSP preskúmal napadnutý rozsudok a podľa § 387 CSP ho potvrdil.

6. Odvolací dôvod § 365 ods.1 písm. b) CSP spočíva aj v tom, že procesným postupom alebo aj rozhodnutím súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu CSP.

7. Podľa čl. 46 ods.1 úst. zák. 460/1992 Zb. (ďalej len Ústava SR) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

8. Podľa čl. 47 ods.3 Ústavy SR všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

9. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

10. Z cit. ust. vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivéj, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhoveli všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces (konanie) podľa Čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky (uverejnenej pod č. 460/92 Zb., v znení neskorších ústavných zákonov), Čl.36 ods.1 Listiny základných práv a slobôd (ust. zák. č. 23/91 Zb.) a Čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (uverejneného oznámením č. 209/92 Zb. a č. 102/99 Z. z.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Pre účastníka konania, v ktorom bolo vydané nepreskúmateľné rozhodnutie to znamená odňatie jeho možnosti konať pred súdom, lebo mu neumožňuje - ak s rozhodnutím nie je spokojný - efektívne využitie jeho procesného práva na napadnutie rozhodnutia súdu odvolaním (§ 355 CSP), t. j. aby mohol odvolanie odôvodniť z hľadiska § 365 ods.1 CSP, lebo ak rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody, resp. obsahuje iba nedostatočné dôvody, v takom prípade strana sporu objektívne nemá ani možnosť posúdiť správnosť, resp. nesprávnosť rozhodnutia (postupu súdu) a teda ani sa kvalifikovane rozhodnúť, ktorým odvolacím dôvodom má odvolanie odôvodniť, aby bol v odvolacom konaní úspešný.

12. Preto ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne dôvody alebo obsahuje iba nedostatočné dôvody, prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nie je potrebné skúmať existenciu aj prípadných ďalších uplatnených odvolacích dôvodov.

13. Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods.2 CSP a zásadám súdnej praxe a je preskúmateľný.

14. Súd ku skutkovému stavu veci priradil právne normy podľa, ktorých spor právne posúdil, s čím sa aj odvolací súd stotožňuje. Ak žalovaná tvrdí, že rozhodnutie je nepreskúmateľné ide len o jej subjektívny pocit (aj čl. 17 CSP zvyrazňuje hospodárnosť konania).

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

16. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach stranách sporu.

17. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov.

18. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

19. Žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

20. Odvolací súd pri preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie vyhlásil rozsudok spôsobom verejného vyhlásenia rozsudku dňa 28.5.2019 a zdôrazňuje, že sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v rozsudku. Nebolo sporné medzi stranami sporu, že Ústavný súd SR sp.zn. II. ÚS/163/2013 ako aj NS SR sp.zn. 3Cdo/201/2007 v rozhodnutiach ustálili, že ak dôjde k zastaveniu trestného stíhania alebo oslobodeniu spod obžaloby, dotknutá osoba nemá nárok na náhradu škody, pretože stíhanie zo strany orgánov činných v trestnom konaní bolo vedené v súlade s Trestným zákonom (ďalej aj Tr.zák.). Z ustálenej súdnej praxe vyplýva aj to, že rozhodnutia prvostupňových súdov, na ktoré poukazuje žalovaná aj v odvolaní sú pre predmetný spor irelevantné, lebo v danom prípade žalobca bol spod

obžaloby oslobodený za úplne iných okolností. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania a tu súd súhlasí s vyjadrením žalobcu, sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (napr. rozsudky NS SR 4Cdo/183/2009, 4M Cdo/15/2009). Totiž oslobodenie spod obžaloby má taký istý význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť.

21. Iný výklad neprichádza do úvahy a by bol účelový z hľadiska škody spôsobenej pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov. Nemusí teda dôjsť k formálnemu zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa trestné stíhanie začína a podstata nároku na náhradu škody nevyplýva zo správnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní. Musíme brať zreteľ na samotný výsledok trestného konania (NS SR vo veci sp.zn. 3Cdo/194/2010).

22. Nie je náležité odkazovanie zo strany odvolateľa na rozsudky okresných súdov (napr. OS Bratislava I sp.zn. 19C/80/2016), lebo s týmto sporom nesúvisia a odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a o náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 262 ods.1 CSP.

23. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške v odvolacom konaní (§ 396 CSP).

24. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25. Pri námietke odvolateľa, že nebol dobre odôvodnený rozsudok súdu prvej inštancie tak k tomu odvolací súd dodáva, že aj odvolací súd pripúšťa, že celkom výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. V súlade s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach ESLP môže však o takýto výnimočný prípad ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až vady), najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém, alebo vady zásadnej, možno až hrubej a podstatnej; v prípade ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. Len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť zakladať prípustnosť odvolania podľa § 289 CSP, lebo len takto charakterizovaný nedostatok odôvodnenia rozhodnutia môže intenzitou právnych dôsledkov odvolania prekročiť rámec väd odvolania.

26. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodol tak ako je to uvedené vo výroku rozsudku a trovy priznal podľa § 396 CSP úspešnému žalobcovi aj v odvolacom konaní.

27. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.